

DUUMA JA KANSA

Päiväjärjestyksessä on kysymys Duuman suhtautumisesta kansaan. Kaikki pohtivat sitä, ja erikoisen hanakasti pohtivat sitä kadetit, jotka ovat vallitsevina Duumassa. Tässä eräs mielenkiintoisimpia lausuntoja, joka on otettu usein kadettien parhaimmiston katsomuksia tulkitsevasta vasemmistokadettilaisesta „Nasha Zhiznistä”.

„Luonnostaan herää kysymys, missä ovat Duuman ja kansan yhteyksien rajat? Missä ovat ne ääriajat, joiden ulkopuolella Duuma joko muodostuu kansan intohimojen leikkikaluksi taikka päinvastoin irtaantuu väestöstä ja puolueista? Väestön suhtautuminen Duumaan tulee vaaralliseksi siinä tapauksessa, jos se on vaistonvaraista. Jos sattuu jokin suurtapahtuma, niin vaistonvaraisen tyytymättömyyden purkaus vaikuttaa heti Duumaan, jonka ei ole helppo pysyä asemassaan itsenäisenä ja järjestyneesti toimivana kansantahdon elimenä. Historia, vaikkapa samaisen Ranskan vallankumouksenkin historia, on monasti tarjonnut sellaisia esimerkkejä, jolloin kansanedustajat ovat olleet väkijoukon leikkikaluna. Mutta voi olla myös päinvastoin — täydellinen välinpitämättömyys. Voimmeko me varmuudella sanoa, että kansa tulee todella tukemaan Duumaa, jos se hajoitetaan, voimmeko sanoa, etteivät nekin, jotka vaativat Duumalta heti paikalla erikoisen radikaalisia ratkaisuja, vetäydy syrjään hymyillen skeptillisesti, etteivät nekin sano: mehän sanoimme etukäteen, että Duuma on voimaton. Entä mitä ja milloin he tekevät?”

Ja kirjoittaja kehoittaa järjestämään kaikenlaisia kerhoja ja kokouksia elävän yhteyden aikaansaamiseksi Duuman ja väestön välillä. „Duuman suosiollinen arvostelu ja sen aktiivinen tukeminen — sellainen on nykyhetken jalo tehtävä”.

Kuinka selväpiirteisesti näissä ylevästi ajattelevan kadetin suosiollisissa puheissa kuvastuukaan hänen puo-

luensa ja sen Duuman voimattomuus, jossa tämä puolue on vallitsevana! Kerhot, kokoukset, elävä yhteys kansaan... Miksi puhua noin tärkeänä asioista, jotka ovat itsestään selviä? Vai kannattaako todistella kerhojen ja kokousten hyödyllisyyttä? Vapaan tuulosen ensimmäinen henkäys sen nousun yhteydessä, jota me parhaillaan elämme, johti joukkokokouksiin, kerhojen perustamiseen, sanomalehdistön kehitykseen. Sitä jatkuu niin kauan, kunnes ulkoiset esteet tekevät lopun siitä. Mutta kaikki tämä kuitenkin koskee vain niin sanoaksemme teknillistä kysymystä: kerhot, kokoukset, sanomalehdet, painotuotteet, anomukset (joita erikoisesti oikean siiven sosialidemokraattimme esittävät)— kaikki se auttaa Duumaa saamaan selville kansan mieltä ja kansaa tuntemaan Duuman. Kaikki se on tietysti tuhat kertaa tarpeellista. Kaikki se epäilemättä järjestää ja informoi. Kaikki se luo „yhteyden”,— mutta ajatelkaa toki, millaisesta yhteydestä on kysymys? Puhtaasti teknillisestä yhteydestä. Sosialidemokraattisten työväenjärjestöjen on pidettävä tarkasti silmällä kadettiduumaa. Se on eittämätöntä. Mutta mitä parhaimman informoinnin ja mitä parhaimman järjestyneisyydenkään vallitessa ei niiden välinen „yhteys” kuitenkaan ole etujen yhteyttä, tehtävien samantaisuutta, poliittisen menettelyn samaisuutta. Ja kuitenkin juuri siinä on asian ydin. Yhdyskeinoja koskevan kysymyksen takaa meidän jalomielinen radikaalimme ei huomannut, mitä *sisältyy* siihen, joka yhdistää, ei huomannut luokkaetujen erilaisuutta, poliittisten tehtävien eroavaisuutta.

Minkä takia hän ei huomannut sitä? Sen takia, että kadettina hän ei kykene näkemään tai pelkää tunnustaa, että kadettiduumaa laahustaa laajojen kansanjoukkojen *perässä*. Duuma ei johda mukanaan valveutuneen talonpoikaiston joukkoja taistelussa maasta ja vapaudesta,— Duuma jää jälkeen talonpoikaistosta ja *heikentää* sen taistelun vauhtia. Siitä, miten paljon Duuma jää jälkeen proletariaatista, ei kannata edes puhuaakaan. Kadettiduumaa ei ole talonpoikaistojoukkojen ja työväenluokan johtaja, vaan „jalomielinen” välittäjä, joka haaveilee oikealle suuntautuva liitosta ja myötätunnosta vasemmalta. Kadettiduumaa on se, minkä kadetit ovat Duumasta tehneet. Ja „kansanvapauden” puolue on porvarillinen puolue, joka horjuu demokraattisen pikkuporvariston ja vastavallan-

kumouksellisen suurporvariston välillä, kansaannoitautumispyrkimyksen ja kansan vallankumouksellisen omatoimisuuden pelkäämisen välillä. Mitä kärkevämmäksi käy taistelu kansan ja vanhan vallan välillä, sitä tukalampi on välittäjän asema, sitä voimattomampia ovat ne, jotka horjuvat. Siitä se masentunut sävy, joka näkyy edellä esitetystä sitaatista ja kaikista kadettien puheista. Siitä ne heidän omaa voimattomuuttaan koskevat katkerat valittelut. Siitä heidän ainaiset yrityksensä sälyttää oma heikkoutensa, epäröintinsä ja horjuvaisuutensa kansan kontolle.

Ajatelkaa perinpohjin, mikä merkitys on tällä „jalon” porvarillisen radikaalin pelolla: kunhan Duuma ei vain muuttuisi kansan intohimojen leikkikaluksi, väkijoukon leikkikaluksi! Nuo surkeat ihmiset tuntevat, etteivät he voi olla kansan intohimon elimenä, kansan johtajana,— ja niinpä he sälyttävät oman voimattomuutensa, oman jälkeenjääneisyytensä kansan kontolle, nimittäen sitä halveksuen laumaksi, kieltäytyen ylimielisesti „leikkikalun” osasta. Ja kuitenkin koko se vapaus, joka Venäjällä vielä on olemassa, on yksinomaan „lauman” valloittamaa, yksinomaan sen kansan hankkimaa, joka astui uhrautuvaisesti kaduille, joka kantoi äärettömiä uhreja taistelussa ja teoiltaan tuki ylevää tunnusta: vapaus tai kuolema. Kaikki nuo kansan esiintymiset olivat väkijoukon esiintymistä. Koko uusi aikakausi Venäjällä on valloitettu vain kansan intohimolla ja pysyy pystyssä vain sen pohjalla.

Mutta te, jotka olette sanoissa „kansanvapauden” puolue, te pelkätte kansan intohimoa, te pelkätte väkijoukkoa. Ja te rohkenette vielä syyttää „laumaa” välinpitämättömäksi! Te, jotka olette luonnostanne skeptikkoja, skeptikkoja kaikessa ohjelmassanne, skeptikkoja kaikessa puolinaisessa taktiikassanne, nimitätte kansan „skeptillisyydeksi” sitä, kun se ei luota teidän fraaseihinne! Teidän poliittinen näköpiirinne ei ylety pitemmälle kysymystä: tuleeko kansa tukemaan Duumaa?

Me käännämme tämän kysymyksen toisin. Tukevatko Duumassa istuvat kadetit kansaa? Vai laahustavatko he kansan perässä? Tukevatko nämä skeptikot kansaa sitten, kun kansa „vie loppuun” sen, mitä se *jo on tehnyt* vapauden hyväksi? Vai tulevatko he panemaan sille keppejä pyörien väliin, laimentamaan sen tarmoa, syyttämään sitä anarkismista ja blanquilaisuudesta, mielettömyyden luon-

nonvoimaisuudesta ja luonnonvoimaisuuden mielettömyydestä?

Mutta talonpoikaisjoukot ja työväenluokka tekevät tehtävänsä, heittäen halveksuvasti syrjään raihnaisen porvarillisen intelligenssin joutavat arkailut ja epäilykset. Ne eivät tule tukemaan Duumaa — ne tulevat tukemaan niitä vaatimuksiaan, joita kadettiduumma on niin vajanaisesti ja niin puutteellisesti ilmi tuonut.

Kadetit luulevat olevansa maan napa. He haaveilevat rauhallisesta parlamentarismista. He pitävät haaveita todellisuutena. He nähkääs taistelevat, heitä pitää tukea. Hyvät herrat, eiköhän asia ole päinvastoin? Etteköhän te itse toista yhtämittaa niitä sanoja, jotka eivät edes pälkähdä kenenkään päähän todellisen parlamentarismissa, nimittäin sanoja: „Duumma hajoitetaan”? Ken haluaa ajatella vakavasti näiden sanojen merkitystä, sitä asiaintilaa, jossa näitä sanoja joudutaan käyttämään, hän ymmärtää, että meillä on edessä joko teennäisillä fraaseilla koristeltu hävityksen kauhistus tahi väkijoukon uusi yritys, kansan valtavan intohimon uusi esiintyminen.

Kadeteilta emme voi odottaa apua tälle yritykselle. Toivokaamme, että Duuman vähemmistö, „Työryhmä” ja „työväen ryhmä” asettavat kysymyksen toisin, eikä kadettien tapaan. Ne eivät tule anomaan kansalta tukea itselleen, ne eivät julista itseään voimaksi leikkiparlamentisamme, ne suuntaavat kaikki ponnistuksensa, kaiken toimintansa tukemaan edes jollakin tavalla tuota lähenevää suurta yritystä.

„Volna” № 12,
toukokuun 9 pnä 1906

Julkaistaan
„Volna” lehden tekstin mukaan